

בש"פ 10091/17 - וילמה סמוראדה נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 10091/17

לפני:

המבקשת:

כבוד הרשמת ליאת בנמלך
וילמה סמוראדה

נגד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. פלונית

בקשה להארכת מועד

החלטה

המבקשת, המיוצגת בידי הסניגוריה הציבורית, עותרת למתן ארכה להגשת ערעור המופנה כלפי גזר דין מיום 9.11.2017.

המשיבה 1 אינה מתנגדת למתן ארכה כל שהדבר נוגע לערעור על עונש המאסר שהושת על המבקשת, אך הודיעה כי אמה של נפגעת העבירה, המשיבה 2, מתנגדת למתן הארכה בפרט בהתייחס לפיצוי שנפסק לטובתה. לטעמה של המשיבה 1 בנסיבות העניין יש להגביל את הארכה להשגה על עונש המאסר בלבד, בשונה מהשגה על סכום הפיצוי שנפסק לטובת נפגעת העבירה.

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה, ובתשובה ושקלתי בדבר סבורה אני כי הכף נוטה להיעתרות לבקשה (מבלי להחריג את הערעור על רכיב הפיצוי).

בעניין זה יש ליתן משקל למשך האיחור - איחור של יומיים; כמו גם לטעם אשר בו נעוץ האיחור - תקלה של הסניגוריה הציבורית - על פי הנטען סמוך לאחר מתן גזר הדין המליץ בא-כוח המבקשת על הגשת ערעור אך חלה בסניגוריה "טעות ברישום מועד גזר הדין", ומכאן האיחור. מדובר אפוא בטעות בתום לב של הסניגוריה הציבורית, כך שהמחדל בהגשת ההליך לא נבע מהתנהלותה של המבקשת עצמה, המצויה מאחורי סורג ובריא ומבקשת להשיג על כל חלקי גזר הדין (ולפי הנטען אף אינה שולטת בשפה העברית). אשר להשגה על סכום הפיצוי בו חויבה המבקשת, הרי שלטעמי אין מקום להתייחס לבקשה בעניין זה כבקשה המוגשת בהליך אזרחי גרידא, כעמדת המשיבה, אלא יש ליתן משקל לאופיו המעורב של פיצוי הנפסק מכוח לחוק העונשין, תשל"ז-1977 בעקבות הרשעה בדין (ראו: רע"פ 9727/05 גליקסמן נ' מדינת ישראל (8.8.2007)). אופיו זה של פיצוי הנפסק מכוח סעיף 77 הנ"ל, הכולל היבטים פליליים, משליך לטעמי גם על אמת המידה אשר על פיה יש לבחון בקשת ארכה להגשת ערעור על חיוב המוטל מכוח הוראת דין זו. בהתחשב בכך ובנסיבות עליהן עמדתי לעיל (בדבר משך האיחור והטעם שבבסיסו) דומני כי יש להיעתר לבקשה במלואה, גם לעניין השגה על סכום הפיצוי.

מטעמים אלו הבקשה מתקבלת.

המבקשת רשאית להגיש הודעת ערעור עד ליום 11.3.2018.

ניתנה היום, ט"ו באדר התשע"ח (2.3.2018).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת